

Cílem této práce je obhájit jednotu homilie a svaté večeře Páně v reformované bohoslužbě. Chápat reformovanou bohoslužbu pouze jako nesakramentální variantu narušuje vzájemnou provázanost slova a svátosti. Je to stejná chyba, jako kdybychom tvrdili, že Božího slovo a jeho činy spolu nesouvisí. Bůh pokaždé, když něco říká, potvrzuje svá slova činem. Kázání a svatá večeře Páně vyjadřují jednotu Božího slova a činu. Práce ukazuje, že v reformované tradici švýcarského typu nacházíme dvě pojetí bohoslužby: svátostné, kde slovo a svátost jsou těžištěm shromáždění (odkaz Jeana Calvina) a nesvátostné, kde jím je pouze slovo (odkaz Ulricha Zwingliho). Každé z nich má své výhody a nevýhody a patří do reformované tradice.